

Júlia

Susan Mallery

A tanú és a koszorúslány

Abby Green

Kegyetlen szerető

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információ tároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery Inc., 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A Júlia 809. eredeti címe: *The Ultimate Millionaire* (Harlequin, Silhouette Desire)

• *Magyarra fordította:* Bakay Dóra

© Abby Green, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A Júlia 810. eredeti címe: *Mistress to the Merciless Millionaire* (Harlequin, Mills & Boon Presents)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2012)

• *Magyarra fordította:* Csató Gabriella

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 809-810. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-926-6

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susan Mallery

A tanú és a koszorúslány

1. FEJEZET

– Megtennéd, ha könnyörögnék neked?

Marina Nelson elfojtott egy mosolyt a nővére drámai kérése hallatán. Természetesen segíteni fog Gilliannek, de nem kell azonnal beleegyeznie. Ha az ember a legfiatalabb testvér három lány közül, és végre a kezébe kerül a hatalom, ki kell élveznie!

– Tudod, hogy eléggé elfoglalt vagyok – mondta lassan. – Most kezdődik a félév, és tele van az órarendem.

Gillian felsóhajtott.

– Igen, és nagyon fontosak a tanulmányaid. De ez is az, különben nem kérnék meg rá. Szükségem van valakire, aki helyettesít, amíg én üzleti úton vagyok. Ugyanolyan az ízlésünk, te jó vagy a szervezésben, és arra gondoltam... Tudom, hogy örülsz... Én vagyok az, aki férjhez akar menni, nem te. Szóval nekem kellene megszerveznem az esküvőt. De ez a kínai utazás egyszeri lehetőség. Ryan és én hat hétig együtt fogunk dolgozni, mielőtt összeházasodunk, és szülővé válunk.

Marina a nővére hasára nézett. Gillian még csak három hónapos terhes volt, még nem domborodott a pocakja.

– Tisztában vagyok veled, hogy egy kínai utazás sokkal izgalmasabb, mint az esküvő minden unalmas részlete, például a menü vagy a virágok kiválasztása – mondta, miközben próbálta visszafojtani a mosolyát. – A ruháról meg nem is beszélve. De mi van, ha nem tetszik, amit választok?

Nagyjából egyforma méretűek voltak, így maga a ruha nem jelentett problémát. A kisebb változtatásokat pedig közvetlenül az esküvő előtt is el lehet végezni, amikor Gillian visszatér.

– Imádni fogom! – bizonygatta Gillian komolyan. – Esküszöm, hogy imádni fogom. Különben is, ugye küldesz majd képeket a különböző modellekről? Én pedig majd megírom, melyik tetszik a legjobban. – Könnyörögve nézett a hűgára. – Kérlek, Marina, mondj igent!

Marina drámaian felsóhajtott, de a szeme vidáman csillogott.

– Nem, nem lehet. De azért köszönöm a bizalmadat.

Gillian döbbsen bámult rá, majd felkapott egy párnát a kanapéról, és a fejéhez vágta.

– Szörnyeteg vagy! Miért hagytad, hogy folytassam? Már-már könnyörögtem neked.

Marina is nevetett, és elkapta a párnát.

– Nem csak *már-már* könnyörögtél, Gillian. Őszintén szólva, elborzadtam tőled.

A nővére felsóhajtott.

– Szóval megcsinálod?

– Természetesen, hiszen a testvérem vagy. Csak adj egy listát, és mindent elintézek.

– Nem is tudod, mennyit segítesz! Az esküvő, az utazás és az új ház... ez az egész egyszerre szakadt a nyakamba.

Ryan lakásában ültek, egy kényelmetlenül modern lakásban Los Angeles nyugati részén. A kilátás nagyszerű volt, a berendezés pedig a lehető legmodernebb, de hiányzott belőle a szín és az otthonosság. Gillian és Ryan éppen ezért úgy döntöttek, hogy vesznek egy házat, amely mindkettejüknek megtetszett. Mivel Wilma, a középső testvér felel majd az új házban szükséges felújításokért, egyértelmű volt, hogy az esküvő megszervezése Marina feladata lesz.

– Hasznos tapasztalatnak tekintem a saját jövőbeli esküvőmhöz – mondta mosolyogva.

– Biztos vagyok benne – mondta Gillian –, hogy rád is vár valahol a megfelelő férfi. Meg fogod találni.

Marina most nem keresett új kapcsolatot, de ami késik, nem múlik.

– Addig is úgy tekinthetsz rám, mint az esküvőszervezőre – mondta a nővére. – Szóval, hol van a listád?

Gillian a táskájába nyúlt, de habozott.

– Már csak egy dolog van hátra.

– Nevezetesen...?

Gillian mély lélegzetet vett.

– Nos, ez Ryan esküvője is, és aggódik, nehogy túlságosan „nőies” legyen. Szeretné, ha neki is lenne beleszólása.

Marina nem értette, mi itt a probléma.

– Rendben. Beszéljétek meg a dolgokat, aztán szóljatok, mi a döntés.

– Nem egészen... Ryan szeretne valakit támogatónak, aki a saját szemével is látja a dolgokat.

– Az anyját?

Gillian megpróbált mosolyogni, de nem sikerült.

– Nem. Tedet.

– Úgy érted, III. Ted Astont, azt a gazdag idiótát? – Marina el sem hitte. – Bárki mást, csak őt ne! – motyogta.

– Ő Ryan unokatestvére, és tudod, hogy olyan közel állnak egymáshoz, mint a testvérek. Ted a tanúja, és felajánlotta, hogy segít. Most utálsz?

– Nem, de kellene. – Marina felsóhajtott. – Ted? Te jó ég!

Közel hat hónappal ezelőtt a testvérek életükben először találkoztak az anyai nagymamájukkal. Ruth annak idején összeveszett egyetlen lányával, Naomival, a lányok édesanyjával, miután az megszökött, és hozzáment Jack Nelsonhoz.

A közelmúltban Ruth kibékült a lányával és az unokáival. Sürgető szükségét érezte annak is, hogy házasság révén egyesítse a saját családját második férje családjával.

Egy vacsorán, amelyről Marina meg volt győződve, hogy be fog vonulni a családtörténetbe, minden unokájának egymillió dollárt ígért, ha egyikük feleségül megy III. Ted Astonhoz, az unokaöccséhez.

Mivel Gillian beleszeretett Ryanbe, Wilma pedig rátalált Kane Dennisonra, Tednek már csak Marina maradt. Ez a tény nem tette Marinát különösebben boldoggá, de beleegyezett, hogy randevúra menjen az ellenszenves Teddel.

Azt mondták, hogy vonzó, emellett gazdag és sikeres üzletember. Ryan, az unokatestvére kedvelte, Marina meg kedvelte Ryant – különösen azután, hogy a férfi jó ízlésről tett tanúbizonyságot, amikor beleszeretett a nővérebe. De Ted?!

Az elején a férfi megpróbálta szétválasztani Gilliant és Ryant. Marina szerint ez elég csúnya dolog volt.

– Biztos vagyok benne, hogy nem lesz olyan rossz – mondta Gillian. – Az első találkozás után a virágárussal megunja, és eltűnik. Legfeljebb egyszer vagy kétszer kell vele foglalkoznod.

– Egyáltalán nem akarom őt elviselni – nyögte Marina. – Pontosan az a fajta férfi, akit ki nem állhatok.

Az ajtóból torokköszörülés hallatszott. Amikor Marina felnézett, egy jóképű férfit látott az ajtókeretnek támaszkodva.

Inkább derűsnek, mint bosszúsnak tűnt, de Gillian rémült zihálásából Marina azt gyanította, hogy a hírhedt Ted Astonról van szó.

– Hölgyeim! – mondta egy biccentéssel a férfi. – Ryan mondta, hogy itt vagytok. Esküvői szolgálatra akartam jelentkezni.

– Ó, a fenébe! – motyogta Gillian. – Elnézést. Ez az egész kicsit durvábban hangzott, mint kellett volna.

Marina alaposan szemügyre vette a férfit. Magas, sötét hajú és szexi, kifejező szemmel és olyan szájjal, amitől a nők forró csókokról álmodnak. Széles váll, izmos felsőtest, keskeny csípő és az erős combokra feszülő farmer – mindent egybevetve: fantasztikus. Kár, hogy Tedről van szó.

– Te biztosan Marina vagy.

– Örülök, hogy megismerhetlek.

– Tényleg? – A férfi felvonta a szemöldökét. – Nem ezt mondtad az előbb. Már eldöntötted, hogy egy szemétláda vagyok. Vagy inkább idióta?

Marina kicsit kényelmetlenül csúszkált a kanapén.

– Te modellekkel jársz. Az ő tökéletességüktől a normális nők rosszul érzik magukat.
– Oké – mondta Ted, és keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt. – Azt feltételezed, hogy buták, csak mert szépek. Szóval én a buta nőkre bukom?
– Nem mondtam ilyet, de köszönöm, hogy felvilágosítottál.
– Én nem randizom ostoba nőkkel.
– Ha készen álltok... – szakította félbe őket Gillian, és a kanapéval szemben lévő székre mutatott
– akkor talán lássunk neki az előkészületeknek.
Ted körbesétált a szobában, leült, majd előhúzott a zsebéből egy mobiltelefont.
– Készen állok.
– Tényleg segíteni akarsz? – kérdezte Marina megdöbbenve.
– Internet, esküvői magazinok, mindent elolvastam. Ha esküvőszervezésről van szó, én vagyok a te embered.

Gillian felsóhajtott.

– Azt hittem, hogy ti ketten nem fogtok kijönni egymással, de arra nem számítottam, hogy ez az egész holmi versenybe torkollik. Figyeljete! Ryan és én segítségre szorulunk, de nem szeretnénk valami hatalmas Las Vegas-i show-t. Egy szép, elegáns esküvőt szeretnénk, oké?

Marina érezte, hogy Ted őt nézi. Vizsgálta a tekintetét, és nem volt hajlandó először pislogni.

– Gillian, hagytalak valaha is cserben?
– Nem – mondta a nővére lassan, mintha nem akarná beismerni.
– Akkor bízz bennem!

Gillian átadta nekik a listája egy példányát. Ted átfutotta, majd figyelmét ismét Marina Nelsonra fordította.

Akárcsaka testvérei, ő is szőke volt, csak a haja egy kicsit sötétebb – inkább mézszínű, mint búzaszőke. Néhány centiméterrel magasabb volt, mint Gillian, de ugyanolyan az alakja. Nyilvánvalóan testvérek voltak, akár ikreknek is elmehettek volna. A legfőbb különbség – a hajszínükön kívül – a természetük volt, ami Marina kihívóan makacs kis állásban is megnyilvánult. Gillian sokkal társaságkedvelőbb volt.

Ted egyetlen szabályt követett, amikor a nőkről volt szó: minek a kemény munka? Rengeteg vonzó nő csak őt akarta. Ez részben az üzleti sikerének, részben a külsejének volt köszönhető. És persze az örökölt vagyonának.

Bármilyen is volt az oka, ritkán kellett társaságot keresnie. Szerelmi élete rövid kapcsolatok sorozatából állt, de ő pontosan így szerette.

Marina minden, csak nem könnyű préda, de neki nem is állt szándékában az ágyába csalogatni. Ryan segítséget kért tőle, így az unokatestvére érdekében meg kellett békélnie az éles nyelvű Nelson lánnyal.

Még azt is el kellett ismernie, hogy alig várja, hogy versenyezhesen vele. Rég volt már, hogy egy nő szembeszállt vele. Igazi kihívás lesz vele együtt dolgozni, és persze szándékában állt, hogy keresztülvigye az akaratát.

– Eddig csak a meghívókat küldtük ki – magyarázta Gillian, miközben a listáját nézegette. – Ruth nagymama felajánlotta nekünk a kastélyát az esküvőre, Ryan és én úgy gondoljuk, hogy ez remek hely az ünneplésre. Még mindig vannak döntések, amiket meg kell hozni. Téli esküvő lesz. Megkockáztassuk, hogy kint ünnepeljünk? Hűvös lehet, vagy akár eshet is.

– Említett egy báltermet is – szólt közbe Marina. – A harmadik emeleten. Megnézzük közelebbről?
– Ismerem a helyet. – Ted Gillian felé fordult. – Talán háromszáz-négyszáz embernek is elég, attól függően, hogy büfét terveztek-e, vagy asztalnál tálalják az ételt.

– De állítólag csak körülbelül száz vendég lesz – szólt közbe Marina.

– Ryan azt mondta, hogy inkább kétszáz.

Marina a nővére nézett.

– Olyan sok? Akkor sok asztalra van szükségünk.

– Tudom. Szóval meg kellene nézni a báltermet, és eldönteni, működhet-e. Van hely táncolni,

ha az összes asztal meg van terítve? Hol tudna játszani a zenekar? Kint is szép lenne, de nem bízom az időjárásban.

– Minden további döntés ettől függ. Mi van még? – kérdezte Marina, tollal a kezében.

– Virágok, ételek, zene, a fotós és a ruhám. Ó, és Wilmának meg neked még ki kell választanotok a koszorúslányruhát.

– Ne feledkezz meg a szmokingokról – vetette közbe Ted.

Gillian rábámult.

– Ó, igen...

– A ruhákról majd én gondoskodom – mondta Marina, és rámosolygott. – Ez amúgy is női dolog.

– Várj egy percet – mondta Ted. – Az esküvői ruha különleges. A nővéred csak egyszer fog férjhez menni.

– Ez Ryanre is vonatkozik. Biztos vagyok benne, hogy jól akar kinézni, és te nem bízol bennem? Akkor én miért bíznék benned? – makacskodott Marina.

Gillian legyintett.

– Nem érdekel, ki megy be a menyasszonyruha-boltba. Csak válasszatok nekem egy lenyűgöző ruhát. Persze ne legyen szűk deréktájt.

Igaz, gondolta Ted. Hiszen Gillian terhes.

– Nem hiszem el, hogy részt akarsz venni az esküvői ruha kiválasztásában! – motyogta Marina.

A férfi előrehajolt.

– Gondolj a sok modellre, akikkel randiztam. Biztos vagyok benne, hogy a divathoz való érzékük rám is átragadt.

– Wilma most egy kertészetben dolgozik – mondta Marina gyorsan. – Majd megkérdezem tőle, tud-e ajánlani egy jó virágüzletet.

– Remek ötlet – válaszolta Gillian.

– Ismerek egy klassz fotóst – ajánlotta fel Ted.

Marina csodálkozva nézett rá.

– Felöltözött embereket fényképez, vagy olyanokat, akik nem viselnek semmit?

– Mindkettő. Tetszeni fognak a munkái.

– Nem érdekel, ha aktfotókat is készít – vágta rá Gillian. – Esküvői fotóban is jó?

– Ez a specialitásuk.

– Oké, írd fel a listára.

Megbeszéltek még néhány dolgot, majd Gillian rövid időre kiment, hogy megkeresse a magazinokból kinézett menyasszonyi ruhák képeit.

Ted Marina felé fordult.

– Azt hiszem, jól fogunk szórakozni.

– Ó, igen, persze.

– Nem kedvelsz engem, ugye?

– Nem is ismerlek.

– Meg sem akarsz ismerni.

– Akár hiszed, akár nem, de még egyáltalán nem gondolkodtam ezen.

Egy pont neki, gondolta Ted.

– Nem beszéltél rólam valami szépen korábban.

A lány lehajtotta a fejét.

– Rossz a híred, és szerintem élvezed. Az emberek a hallottak alapján alkotnak véleményt.

– Azt hiszed, sekélyes vagyok.

– Nem hiszem, hogy valaha is keményen meg kellett volna dolgoznod valamiért.

– Mindazonáltal beleegyeztél, hogy randizol velem. Megígérted. Ruth néni mondta.

– Tartom az ígéretemet.

Szerencsére Gillian és Wilma már kiesett a versenyből, így csak Marina maradt. Ő is visszautasította volna, hogy találkozzon vele, de nem akart csalódást okozni Ruth néninek.

– Ez csak egy randi – mondta Ted. – Mi a legrosszabb, ami történhet?

– Pár óra néha egy örökkévalóságnak tűnik – mondta Marina, de a szemében humor csillogott.
– Mit szólnál az esküvőhöz? – javasolta Ted. – Két legyet üthetnénk egy csapásra. Úgyis mindkettőnknek ott kell lennünk.

A lány lassan bólintott.

– Sok időt töltünk a felkészüléssel is, így lesz miről beszélgetnünk.

– Rengeteg pezsgőt ihatunk közben.

A lány felnevetett.

– Jó ötlet. Rendben, Ted, randizzunk a nővérem esküvőjén!

2. FEJEZET

Ruth nagymama háromszintes kúriája Bel Airben még akkor is lenyűgöző volt, amikor Marina másodszor hajtott végig a kanyargós felhajtón. A mai Los Angeles helyett inkább illett volna a tizennyolcadik századi Angliába. De a gazdagok más életet élnek, mint mi, egyszerű halandók, gondolta Marina, miközben kiszállt rozoga, öreg autójából.

A hatalmas bejárati ajtóra pillantott, és úgy döntött, megvárja, amíg Ted megjelenik, mielőtt bemegy.

Egy szemérmetlenül drága Mercedes kabrió állt meg mellette.

A férfi, aki kiszállt az autóból, szintén rendkívül lenyűgöző volt. Magas, jól öltözött és elég szexi ahhoz, hogy még a legokosabb nőket is meggondolatlan döntésekre csábítsa. De persze ez vele nem történhet meg, mert a férfi nem az esete.

– Helló, Marina! – mondta Ted, és elmosolyodott. – Azt hittem, már felfedezted a házat, és meghoztad a döntésedet.

– Egy csapat vagyunk, Ted. Ezt tiszteletben tartom.

Marinának el kellett ismernie, hogy Tednek kiválóan áll az öltöny. Ő viszont inkább úgy nézett ki, mint egy diák. De legalább a legszűkebb farmernadrágját sikerült ma felvennie.

Fogta a digitális fényképezőgépét és egy kis jegyzetfüzetet, majd követte Tedet a bejárati ajtóhoz.

– Van még egy órám – közölte –, aztán vissza kell mennem az egyetemre.

– Milyen szakra jársz?

– Kémiára és fizikára specializálódtam. Egyszer majd doktori fokozatot is szerzek, de még nem tartok ott.

Ted tágra nyílt szemmel nézett rá.

– Hű, egy zsenivel van dolgom! – mondta, és bekopogott.

Amikor a szobalány kinyitotta az ajtót, a férfi név szerint köszöntötte, és így szólt:

– Szeretnénk megnézni a báltermet, Katie. Aztán a kertet is.

A szobalány bólintott.

– Igen, uram. A nénikéje mondta, hogy jön. Szeretné, ha körbevezetném?

– Megtaláljuk, amit kell. Köszönjük.

Marina rámosolygott a nőre, majd követte Tedet a hatalmas előcsarnokon át a lépcsőházig.

– Hány alkalmazottja van valójában? – kérdezte, miközben felmentek az emeletre.

– Őt itt lakik a házban, és további hatan jönnek mindennap.

– Micsoda? – kérdezte csodálkozva Marina. – Mit csinálnak egész nap?

A férfi odafordult hozzá.

– Jobban szeretném, ha egyáltalán nem lenne személyzet, de a ház öreg és nagy, kell a segítség.

Felmásztak egy újabb lépcsőn, és egy olyan lépcsőfordulóhoz értek, amely nagyobb volt, mint Marina lakása. Egy hatalmas faragott ajtó vezetett a bálterembe, amely majdnem akkora volt, mint egy futballpálya.

Marina a terem közepére sétált, és lassan megfordult. Aranyozott tükrök díszítették a bézsre festett falakat, a mennyezetről csillárok tucatjai lógtak, a parkettán pedig visszatükröződött az ablakokon beáramló napfény.

– Mit szólnátok nyolc-tíz személyes asztalokhoz? – kérdezte Ted, és elővette a zsebéből a mobilját. – Akár harminc asztal is elférne anélkül, hogy az emberek egymás lábára lépnének.

Marina kiszámolta.

– Mit szólnál huszonnyolc asztalhoz? Akkor még mindig lenne hely a táncterem és a zenészeknek.

– Nem zenészek, hanem zenekar – ellenkezett Ted. – Gillian elegáns esküvőről beszélt.

– Gondolod, hogy a Los Angeles-i Filharmonikusok szabadok aznap este?

A férfi nevetett.

– Majd megérdeklődöm, de igazából egy kisebb zenekarra gondoltam. Egyszer hallottam játszani őket egy gálán.

Persze, persze. A gazdagok gálákon mulatnak.

– Miféle estély volt? – kérdezte Marina.

– Nem is tudom, talán egy jótékonyági esemény vagy esküvő. Körbekérdezek, hogy hol játszanak legközelebb, aztán elmegyünk, és meghallgatjuk őket. Nagyszerűek. Bízz bennem!

Marina letette a jegyzetfüzetét, és fotózni kezdett.

– Tetszik ez a terem. A képeket elküldöm Gilliannek e-mailben, amint végeztem ma az egyetemen.

– Ez még nem minden – mondta Ted, és egy üvegajtóhoz vezette. Kinyitotta, és intett Marinának, hogy menjen előre.

Kiléptek egy nagy erkélyre, amely a fantasztikus birtokra nézett. Alatta a terasz, a medence és színes virágágyások húzódtak.

– Az emberek itt levegőhöz juthatnak. Fáklyákat állíthatnánk fel a kertben, hogy még szebb legyen.

– Tetszik – mondta Marina inkább magának, mint Tednek. – Ez egyszerűen hihetetlen. – Visszafordult a bálterem felé, és elképzelte az asztalokat, a vendégeket és a virágdíszeket.

– Szóval a báltermet választanád?

– Igen, de ez Gillian döntése. Menjünk le, és készítsünk néhány képet a kertről is. Ha már tudjuk, mit akarnak, minden másról gondoskodhatunk.

Lementek a lépcsőn, és kiléptek a teraszra. Marina úgy gondolta, hogy a birtok inkább egy ötcsillagos szálloda udvarához hasonlít. Még több fényképet készített, és némi bizonytalanságot érzett, amikor arra gondolt, hogy a nagymama itt lakik.

Zavarodottsága nyilvánvalónak tűnt, mert Ted megkérdezte:

– Mi a baj?

– Folyton arra gondolok, milyen furcsa, hogy egy olyan nagymama, akinek a létezéséről sem tudtam, csak néhány kilométerre lakott tőlünk. Ez az ő fényűző világa, miközben nekünk még arra is alig volt pénzünk, hogy húst vegyünk. De nem panaszkodom. Anyukám csodás anya volt, a nővéreimnek és nekem mindig megvolt mindenünk, amire szükségünk volt. Most, hogy látom, milyen lehet másképp élni, hirtelen furcsának tűnik. – A lány ránézett a férfira. – Nem igazán tudom megmagyarázni, mit érzek, és valószínűleg téged egyáltalán nem is érdekel.

– Biztos vagyok benne, hogy Ruth megbánta azokat az éveket, amikor távol volt tőled és a családotól. A férje, a nagybátyám kemény ember volt. Nem hitt a megbocsátásban. Ruthnak egyszerűen nem volt elég ereje, hogy szembeszálljon vele.

– Ezt mondta, igen.

– Mert ez az igazság. Meg kellene próbálnod megérteni, min ment keresztül Ruth.

– Oké, most már kezdek megijedni. Nemcsak azért, mert itt minden olyan ismeretlen és új nekem, hanem mert téged is másnak képzeltelek.

– Sokoldalú ember vagyok.

– Hát persze hogy az vagy. Neked vagytonod van, és hatalmad. Ezt a névjegykártyádra kellene nyomtatnod.

Ted körbevezette a ház körül.

– Oké, az első pontot kipipáltuk – sóhajtott Marina. – Még gondoskodnunk kell az ételről, a tortáról, a virágokról, a fotósról és az összes többi apró részletről.

– A ruhák! – emlékeztette Ted a lányt. – Nincs már időnk méretre szabott ruhákra.

– Hadd találjam ki: női magazinokat lapozgatsz a *latte macchiato*d mellett?

– *Latte macchiato*? Na ne! Feketekávé kell, hogy ellensúlyozza a sok női holmit.

– Miért rejtetted az igazi jellemedet a rossz híred mögé? – kérdezte hirtelen Marina.

Ted kinyitotta a kocsija ajtaját.

– Talán ha három modellel randiztam életemben, Marina. Hagyjuk már ezt, jó?

– Megpróbálom.

A férfi beült a kocsjába.

– Ismerek egy nagyon jó vendéglátós szakembert. Szerzek tőle néhány javaslatot a menüre és a cateringre, aztán visszahívlak.

Három nappal később Ted ott állt egy ételszállító cég irodája előtt, és figyelte, ahogy Marina feléje tart. Farmert és az egyetem logójával ellátott melegítőfelsőt viselt, a haját pedig lófarokba kötötte. Nem az a fajta nő volt, aki úgy öltözött, hogy bárkit is lenyűgözzön.

A járása is elszántságról árulkodott, és Ted alig várta, hogy újra felszikkrazzon a levegő. Az esküvőszervezés nem éppen a kedvenc időtöltése, de Marina kellemes meglepetésnek bizonyult. Okos és szexi. Örült, hogy újra találkozhatnak.

Marina odaért hozzá, megállt előtte, és rámosolygott. Ted hirtelen sürgető vágyat érzett, hogy mindenhol megérintse a lányt. Megijedt ettől a hirtelen érzéstől, és hátrált egy lépést.

– Ezt a céget ajánlották – mondta, miközben odasétáltak a bejárathoz. – Kicsit többet kell kínálniuk a szokásos marha- és baromfihúsos ételeknél.

– Ha ezt az ételszállítót választjuk, mi magunk is összeállíthatjuk a menüt – mondta a lány, miközben a férfi előreengedte. – Rugalmas vagyok, ha a főételről van szó, de nem, ha a desszetről.

– Rámosolygott a férfira. – Ragaszkodom a desszerhez. Az az egyik legjobb dolog az esküvőn.

– Vigyázni fogok, hogy ne álljak egy nő és a kedvenc édessége közé.

Ted a recepcióshoz fordult, és bemutatkozott.

– Zoe vagyok – válaszolta a nő mosolyogva. – Mindent előkészítettünk önöknek. Kérem, jöjjenek velem.

Egy szobába vezették őket, ahol két személyre terített asztal állt.

Zoe megkérte őket, hogy foglaljanak helyet, és a tányérok mellett fekvő menükártyákra mutatott.

– Menjünk sorrendben, és kezdjük a levessel. Aztán jön a saláta, és így tovább. Kérem, jegyzeteljenek, vagy írják le az esetleges kérdéseiket.

Elment, és nem sokkal később visszatért két tányérral.

– Szép – mondta Marina, és kihalászott néhány zöldfűszert az egyikből. – De miért kell gyomot tenniük a levesbe? Honnan tudjuk, hol szedték?

Ted megkóstolta, és megrázta a fejét.

– Nem, köszönöm.

Mindketten nemet mondtak a titokzatos krémlevesre, de a férfinak a csirkehúsleves ízlett. Marina viszont arra panaszkodott, hogy az túl egészséges.

– Mit szólnál egy tortillaleveshez?

– Mexikói kaját akarsz a nővéred esküvőjén?

Marina megvonta a vállát.

– Nem, de most megkívántam. Nagyon éhes vagyok.

– Szóval szeretsz enni.

A lány szeme összeszűkül.

– Megdöbbenő, igaz? Mindennap futok, úgyhogy nagyjából azt ehetek, amit csak akarok, és élvezem. Van ezzel valami probléma?

– Megpróbálsz menekülni a kisebbrendűségi komplexusod elől?

– Szeretném leszögezni, hogy ez a legszűkebb farmerem, és nagyon jól áll rajtam.

– Igen, így van. – Ted már megcsodálta Marina hosszú lábát, amikor korábban elé ment.

– Nem várok elismerést másoktól, csak magamtól.

Ted megvárta, amíg ismét kettesben maradnak.

– Baromság. Akkora az egőd, mint az Antarktisz. Gondolj csak azokra a srácokra, akikkel általában járni szoktál – folytatta, és kiélvezte, hogy elnyerte Marina figyelmét. – Szegény, lúzer diákok. Esélyük sincs rá, hogy beléjük habarodj. Unalmasak, és az ágyban sem jók. Ismerd be.

Marina már nyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de Ted folytatta.

– Nem rossz – jegyezte meg a második salátára mutatva. – Szeretem a kéksajtot. Te mit gondolsz?

- Ki nem állhatlak!
 - Igazából arra voltam kíváncsi, hogy mit gondolsz a salátáról.
- A lány a harmadik tányérra mutatott.
- Az finom.
 - Nem, túl sok fokhagyma van az öntetben.
 - Mit tudsz te a főzésről?
 - Egyáltalán semmit. De mindent tudok az esküvőkről. – Ted körülnézett, majd előrehajolt, és lehalkította a hangját. – Az emberek állandóan csókolóznak az esküvőkön. Nem akarhatod, hogy a vendégeknek fokhagymaszaguk legyen!
- Azt hitte, Marina ideges lesz, vagy témát vált, de a lány egyenesen a szemébe nézett.
- Milyen lenne megcsókolni? Milyen lenne az ajka? Puha? Érzéki? Marina vajon lelkesen viszonzná a csókot? Olyan nő, aki kezdeményez, vagy szereti, ha elcsábítják?
- Szerintem túlzol – válaszolta a lány. – A fokhagyma nem olyan rossz, de ha te így gondolod, akkor választhatnánk más öntetet.
 - Csak egy módon tudhatjuk meg – mondta Ted még jobban előrehajolva, és ajkával gyengéden megérintette a lány száját. Marina nem mozdult.
- Mielőtt azonban a férfi elmélyíthette volna a csókot, Zoe visszatért.
- Hogyan...? Ó, bocsánat! Szeretnék, ha később visszajönnék?
- Ted kiegyenesedett.
- Nem. Döntöttünk.

3. FEJEZET

Marinának olyan érzése volt, mintha egy teherautó ütötte volna el. Pislogott, hogy visszanyerje a lélekjelenlétét. Nem kapott levegőt, és furcsán érezte magát.

Húha! – gondolta. A forróság, a bizsergés és a vágy, hogy Tedre vesse magát... és mindezt egy apró, futó csók váltotta ki belőle. Mi történne, ha a férfi rendesen megcsókolná?

Veszélyes kérdés. Ted egyáltalán nem olyan, mint amilyennek elképzelte. Szórakoztató és vonzó. Túlságosan is az. A nőikkel való ismerkedés számára csak játék, ő pedig nem rajong az alkalmi szexért. Bár igazából ő sem akart tartós kapcsolatot. Félt attól, hogy belezúg egy férfiba, és megfélemezik a céljairól.

Kipróbáltak még néhány főételt és desszertet, amelyek nagyon finomak voltak.

– Megegyed? – kérdezte Marina, Ted maradék csokoládéhabjára mutatva.

A férfi a lány felé tolta a tálkát.

– Tessék.

Marina élvezte a nyelvén szétolvadó csokoládét. Ted fura arckifejezéssel figyelte. Vajon lenyűgözőnek találja a csokoládé iránti szenvedélyét? Nem, valószínűleg az ő normális étvágyát hasonlítja össze a többi barátnője nem létező étvágyával.

– Kész vagy? – kérdezte, amikor a lány az utolsó csepp habot is kikaparta a tálkából.

Marina bólintott, aztán a recepcióhoz mentek, ahol Zoe árlistákat és brosúrákat adott nekik, ők pedig megígérték, hogy visszahívják a céget.

– Hogy tetszett? – kérdezte Ted, miközben a kocsijukhoz sétáltak.

– Jó volt – válaszolta Marina –, de nem mindent elsöprő. Szerintem az ételnek különlegesnek kell lennie, nem csak jónak.

– Tehát szükségünk van még egy szóba jöhető cégre. Van valami javaslatod?

– Nem sokat tudok ezekről, de körbekérdezhetek. Ó, és megkérdezem Ruth-t is. – Marina a homlokát ráncolta. – Meglep, hogy még nem ajánlotta fel a segítségét.

– Megígérte, hogy nem avatkozik bele – magyarázta Ted. – De ne izgulj, nagyon kotnyeles. – Látszott rajta, mennyire kedveli az idős hölgyet.

– Szóval megbocsátottad neki, hogy felajánlott nekem és a nővéreimnek egy-egy millió dollárt, ha valamelyikünk hozzád megy feleségül? – kérdezte Marina.

Ted arca megrándult.

– Dolgozom rajta. – Megvonta a vállát. – Tudod, Ruthnak mindig volt ideje rám és Ryanre. A szüleink gyakran hónapokig távol voltak, és Ruth gondoskodott rólunk.

Marina nem tudta, mit mondjon. Egyrészt ez megmagyarázta Ted szeretetét a nagynénje iránt. Másrészt Ruth ugyanaz a nő volt, aki hátat fordított a lányának, mert az olyan férfit választott, akit ő elfogadhatatlannak tartott.

– Anyukádra gondolsz? – kérdezte Ted Marina nagy meglepetésére.

– Igen. Tizenhét éves volt, amikor beleszeretett apámba. Nagyon fiatal. Megértem, hogy a szülei nem örültek ennek a döntésnek, de azért nem kellett volna kitagadniuk a lányukat. – Vett egy mély lélegzetet. – Most azt fogod mondani, hogy Ruth férje miatt volt. Hogy Fraser nehéz ember volt, aki soha senkinek nem adott második esélyt.

Marina édesanyja csak a nevelőapját ismerte. A biológiai apja, Ruth első férje még azelőtt meghalt, hogy a lány megtudta volna, hogy terhes.

– Anyukám Ruth egyetlen lánya – folytatta Marina. – Gondoskodnia kellett volna a gyerekéről.

Ted megszorította a vállát, mintha csak vigasztalni akarná.

– Igazad van – mondta. – A lány helyett a férje mellé állt. Megbánta a döntését, és már soha nem kapja vissza, amit elvesztett. És ti sem.

Marina szomorúan elmosolyodott.

– Igazán együttérző és megértő vagy.

A férfi komoran nézett rá.

– Milyen hízelgő!

– Sajnálom. Nem úgy értettem. Azt hittem, van humorérzéked.

– Bármit is gondolsz rólam, az mindig rossz.

Marina arra a következtetésre jutott, hogy Tednek talán még igaza is van.

A férfi közben elővette a zsebéből a mobilját, és bepötyögött valamit.

– Még kell egy cateringes, egy fotós, virágok, torta, ruhák a koszorúslányoknak, valamint szmokingok.

– Majd megoldjuk. Elküldöm Gilliannek e-mailben a vacsorával kapcsolatos információkat. Legalább azt már tudjuk, hogy az esküvőt és a fogadást a bálteremben tartják.

– Milyen jó nekünk!

A lány a férfi sötét szemébe nézett, és elmosolyodott.

– Köszönöm, hogy ilyen megértő voltál a nagymamámmal kapcsolatban. Jó, ha az ember tud róla beszélni.

– Igen. Majd felhívlak, és akkor megbeszélhetünk egy újabb próbavacsorát.

Aztán Ted lehajolt, és megcsókolta. De most már nem azért, hogy ellenőrizze, van-e fokhagymaszaga. Ez tényleg forró, lélegzetelállító csók volt.

Marina lába elgyengült, és heves szívdobogása támadt.

Ted először elmélyítette a csókot, de aztán túl gyorsan felegyenesedett.

– Hamarosan találkozunk – mondta.

Mi? Először megcsókolja, aztán meg csak úgy el akar tűnni?

– De... Miért csináltad?

A férfi elmosolyodott.

– Korábban félbeszakítottak minket. Mindig szeretem befejezni, amit elkezdtem.

Gillian Nelson e-mailje Marina Nelsonnak:

Nem is tudom, hogyan köszönjem meg mindkettőtöknek. Tartozom nektek valamivel a sok munkáért. Köszönöm, hogy kipróbáltátok az első ételszállítót. Kár, hogy nem volt tökéletes. De igazad van, Ryan és én valami nagyon különlegeset szeretnénk az esküvőnkre.

Érdekes ez a dolog a fokhagymával és a csókolózással. Soha nem gondoltam volna, hogy a túl sok fokhagyma problémát okozhat. De egy esküvőn valószínűleg jobb, ha nélkülözzük... a fokhagymát, persze. Na és Ted tényleg bemutatta a fokhagymás csók veszélyeit?

Csak vicceltem. Tudom, hogy nem az eseted, mert nem elég komoly. De legalább aranyos.

Nagyon élvezzük az itt-tartózkodásunkat.

Alig várom, hogy több képet és e-mailt kapjak tőled! Tényleg valóságos kincs vagy, hogy mindezt megteszed értünk!

Öllem:

Gillian

Marina széthajtogatta a költöztetődobozt, és a ragasztószalagért nyúlt. Miután leragasztotta az alját, megfordította a dobozt, és megnézte az előszobában lévő könyvespolcokat.

– Gillian tényleg mindet meg akarja tartani? – kérdezte a fiatalabbik nővérét, bár tudta a választ.

Wilma kidugta a fejét a hálószobából, ahol éppen a dolgait pakolta el.

– Hát persze. Örökké meg fogja tartani őket.

– Vajon Ryan tudja, mibe keveredik? Hogy Gillian egy gyűjtő?

Wilma nevetett.

– Persze hogy tudja.

– Hát, fogalmam sem volt róla, mennyi munkánk lesz – morogta Marina. – Össze kell pakolnunk a holmiját, neked kell felügyelned az új ház felújítását, én pedig az esküvőjét intézem.

Wilma kinyújtotta a kezét, és rámutatott valamire.

– Ideadnád azt, kérlek?

Marina nem fordult meg, hogy megnézzze, mire gondol a nővére. Ehelyett Wilma gyűrűsujját bámulta – vagy inkább a fantasztikus gyémántot, amely rajta csillogott.

– Eljegyeztek?! – kiáltott fel Marina. – Annyira örülök! – Odaszaladt Wilmához, és megölelte. – Hihetetlenül gyönyörű ez a gyűrű. – Megfogta a nővére kezét, hogy megcsodálhassa az imponáló követ. – Mikor történt? Nem mondtál semmit.

– Látni akartam a döbrent arcodat, és sikerült is. Egyébként Kane csak tegnap este kérte meg a kezem. Egyszer már beszéltünk arról, hogy összeházasodunk, de azóta egy szót sem szólt róla. – Bementek a nappaliba, és lehuppantak a kanapéra. – Tegnap este együtt vacsoráztunk. Nagyon romantikusan, zenével meg mindennel, aztán hirtelen letérdelt előttem, és azt mondta, feleségül akar venni, és örökre velem akar maradni. – Könnyek szöktek Wilma szemébe. – Soha nem gondoltam volna, hogy az életem ilyen csodálatosan alakulhat.

Marina újra megölelte.

– Megérdemled. A két nővérem férjhez megy! Én leszek az öreg, vénlány nagynéni, a gyerekeitek kedvence.

Wilma forgatta a szemét.

– Ahhoz túl okos vagy. De azt mondanám, légy óvatos. Valami van a levegőben.

Marina megrázta a fejét.

– Én immunis vagyok a férfiakra. Nem áll szándékomban a közeljövőben férjhez menni.

Marina attól félt, hogy ha odaadja a szívét, akkor énje egy részét is feladja, akárcsak a nagymama és az anyja.

– Szóval egy újabb esküvő... – mondta. – Megállapodtatok már a dátumban?

– Tavaszra gondoltunk. Mindenképpen Gillian esküvője után, de még a baba érkezése előtt.

– Segíthetek a tervezésben. Addigra szakértő leszek.

– Az szuper lenne – mondta Wilma. – Azt sem tudnám, hol kezdjem.

– Bármit kérdezhetsz tőlem vagy Tedtől. Ő is elég jó, ha esküvőszervezésről van szó. Csak ne mondd el neki, hogy ezt mondtam.

– Tényleg? Szóval nem is olyan szörnyű?

– Nem – válaszolta Marina. – Igazából egész kedves. Szórakoztató és elbűvölő... Kedvelem. Erre nem is számítottam. Azt hittem, unalmas lesz. Eleinte nem tetszett, hogy segít nekem az előkészületekben, de bár nem értünk mindenben egyet, jó, hogy mellettem áll. Ez hatalmas felelősség, és szerintem jó, ha megoszthatom valakivel. Ráadásul nem is néz ki rosszul.

Wilma figyelmesen nézett rá.

– Most, hogy Gillian és Ryan összeházasodnak, Ted bizonyos értelemben a család részévé válik. Mindannyian barátok leszünk?

– Azt hiszem, igen. Jól fogunk szórakozni.

– Akkor már van valami, aminek örülhetünk – válaszolta Wilma.

De a férfi megcsókolta... És Marina még mindig nem tudta elfelejteni a vágyat, amit az a csók ébresztett benne.

– Egyébként ő a párom az esküvőn – magyarázta. – Megígértük nagymamának, hogy randizni fogunk, és az esküvő tűnt a legegyszerűbb megoldásnak.

– Szerintem hozzá kéne menned, hogy legyen egymillió dollárunk – mondta vigyorogva Wilma.

– Kane-nek van pénze.

– Igen, de az az övé. Egy kis saját vagyon nem lenne rossz.

Marina megrázta a fejét.

– Sajnálom. Nem tervezem, hogy hozzámegyek Tedhez. Még egymillió dollárért sem.

Wilma felsóhajtott.

– Azt hittem, a testvéri szeretet határtalan. Milyen kár, hogy mégiscsak vannak határai!

– Az élet nehéz.

Wilma az eljegyzési gyűrűjére pillantott.